

❁ DE STER. ❁

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der Laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

Maar heiligt God den Heere, in uwe harten; en zijt altijd bereid tot verantwoording aan een iegelijk, die u rekenschap afeischt van de hoop, die in u is, met zachtmoedigheid en vrees.

En hebt een goed geweten, opdat in hetgeen zij kwalijk van u spreken, als van kwaaddoeners, zij beschaamd mogen worden, die uwen goeden wandel in Christus lasteren.

I PETR. 3 : 15 - 16

No. 14.

15 Juli 1911.

16de Jaargang.

BEKEERING.

Waar wij in het vorige hoofdartikel eene korte toelichting hebben gegeven over het geloof, zooals het eenmaal den Heiligen was overgegeven, en daaruit hebben kunnen zien hoe uit het ware geloof zich de bekeering als van zelve ontwikkeld, zoo laat ons thans een oogenblik stil staan bij de bekeering zelve, om te trachten te zien, wat ware bekeering eigenlijk is.

Het woord drukt het reeds uit. Bekeeren is zich *keeren*, of willen we 't nog duidelijker, zich *omkeeren*. Na een tijdlang in een zekere richting te zijn voortgegaan, die richting veranderen, en eene andere, betere inslaan. Alvorens men echter gewillig zal zijn om dit te doen, moet eerst de ontdekking worden gedaan, dat men zich werkelijk op eenen verkeerden weg bevindt. Zoolang dat niet het geval is, zal er geene behoefte of aansporing zijn, om eenen anderen weg in te slaan.

Bij de beschouwing van het geloof nu in ons vorig artikel, hebben wij opgemerkt, hoe het geloof in God ons de noodzakelijkheid zal doen kennen om in aanraking te komen met Zijne geboden. Die geboden nu zijn door den Vader gegeven met het doel, om door middel van het daarnaar inrichten onzer levens, van trap tot trap op den weg van eeuwige vooruitgang vordering te maken.

Hebben we nu geloof in God en Christus, - de wetgevers -

verkregen, en een gedeelte van het doel dier geboden doorzien, dan zullen we, — onze eigene handelingen toetsende, tot de gevolgtrekking komen, dat die handelingen in 't verleden niet beantwoordden aan den eisch dier geboden. Ja zelfs 't zal ons niet moeilijk vallen op te merken, dat in menigerlei opzicht onze daden, woorden enz. lijnrecht het tegenovergestelde is geweest van 't geen in die geboden werd aanbevolen om te doen. Dergelijke gewaarwording is dan de eerste spoorslag tot bekeering. Wij doen alsdan de ondervinding op, dat het zóó niet voort kan blijven gaan. Wij bemerken, dat een voortgaan met een inrichten van ons leven op de oude leest, ons nimmer tot betere en volmaaktere wezens zal maken. Daar moet verandering komen. De wetten des Heeren beschouwende, bemerken wij, dat hunne schoonheid en de liefde daarin ontvouwd, veel meer de geschikte elementen zijn om het peil van onze levenswaarde te verhoogen, dan de gedragslijn waarlangs wij tot dusver ons leven hebben geregeld. Is ons geloof en de daaraan verbonden behoefte tot bekeering echt en waar, met andere woorden, zijn wij werkelijk oprecht in onze bedoelingen, dan zullen wij van af dat oogenblik onze blikken richten naar de zijde van die ons voorgestelde Godsgeboden, en het besluit nemen, van nu af aan de oude levenswijze, die ons gedrag bepaalde, te verlaten, en in 't vervolg naar die wetten en geboden van God te luisteren.

Zoodra wij nu dat doen, dan hebben wij de eigenlijke bekeeringsdaad volbracht. Immers ook wanneer wij in het beeld wat wij ter illustreering gebruikten, ons hebben omgekeerd, en de weg welke wij tot heden hadden geloopt, hebben verlaten, dan hebben wij ons ook *gekeerd*, en zijn in eene andere richting gegaan.

Hoewel, — zooals gezegd — de daad der bekeering weliswaar nu in beginsel is volbracht geworden, lang, zeer lang is de weg welke nu nog te bewandelen is. *Hoe* lang juist, komen we weten bij iedere schrede welke wij op den nieuwen weg nu vorderen. Ook is de bekeeringsweg voor ieder niet even lang. De omstandigheden, toen de eerste voet in andere, betere richting werd gezet, was bij elkeen verschillend. De een was verder dan de ander van het juiste pad afgedoold, en de levensbeginselen waarnaar tot dusver geleefd, waren bij den een oneindig meer contra Gods geboden geweest dan bij den ander. Bij allen echter, 't zij dan verder of minder ver afgedwaald, is afwijking van den waren weg te constateeren; — door allen met andere woorden, is zonde gedaan, en iedereen heett de bekeering van noode.

De Apostel Johannes getuigt daarvan en zegt: „Indien wij zeggen, dat wij geene zonde hebben, zoo verleiden wij ons zelve, en de waarheid is in ons niet. (I Joh. 1 : 8).

Zonde, — zooals wij weten, is ongerechtigheid, of met andere woorden, overtreding der wet. Waar wij nu echter begonnen zijn met ons te bekeeren, en die ongerechtigheid na te laten, daar moet derhalve den weg der zonde worden verlaten, en den weg van het tegenovergestelde worden betreden. Was nu de weg der zonde 't *overtreden* van Gods wetten, het tegenovergestelde is dan natuurlijk 't *onderhouden* daarvan

Wij hebben deze stelling een weinig uitgebreid voorgesteld, opdat niemand zou denken, dat enkel het nalaten van het kwade alleen, de ware bekeering is. Neen, uit andere vorige artikelen in „De Ster” weten we, dat het Mormonisme of het Evangelie van Christus eené daadwerkelijke godsdienst is, d. w. z. eene godsdienst welke zich niet tevreden stelt met eene lijdelijke houding, door n.l. het kwaad enkel na te laten, neen, de volle eisch van het Evangelie luidt, dat het kwaad in al zijne vormen dient te worden bestreden.

Door ons te bekeeren dan, hebben we daarmee een aanvang gemaakt. Wij hebben ons verbonden, om met anderen mede, — gedachtig aan het feit dat eendracht macht maakt, — in al zijn vertoon de zonde den strijd aan te binden.

We merken op, dat de weg echter lang is, en niets is meer waar dan dat Lettende op den ons door Christus voorgestelde eindpaal, n.l. volmaaktheid, zooals Vader in den Hemel volmaakt is, zullen we tot de gevolgtrekking komen, dat zelfs ons geheele leven nog veel te kort is, om dien eindpaal te kunnen bereiken. Vóór we zoover zijn gekomen, zal van onzen levensbaan dan ook zonder twijfel oneindig meer zijn afgelegd, dan gedaan kan worden op het traject van dit korte leven. Laat ons daaromtrent echter gerust zijn. Niets zal ooit van ons worden gevraagd door den Rechtvaardigen Rechter, dan, zooals we reeds zeiden, wat binnen 't bereik van onze krachten is; — en wat hier niet kan worden bereikt, zal kunnen dienen om de eindelooze ruimten van tijd in de eeuwigheid te vullen.

Hier echter doorwandelen wij ook ten dien opzichte het veld van voorbereiding, waar de wankelende schreden van onze kindsheid vastheid dienen te worden gegeven, om straks met de opgedane lessen en kracht, in meer volkomene mate ons voordeel te kunnen doen. Hier hebben wij te leeren, de eerste beginselen van bekeering in ons leven in praktijk te brengen, en op te merken wat Christus in de eerste plaats, en later Zijne Apostelen van ouds, en nog later Zijne Apostelen van de latere dagen ons dien-aangaande voor voorschriften hebben gegeven. Dit doende valt in de eerste plaats ons oog op hetgeen de Zaligmaker ons voorhoudt in datgene wat bekend is onder den naam van de Bergrede,

opgeteekend door Mattheüs in hoofdstukken 5, 6 en 7. Jezus geeft hier zoo duidelijk te kennen, wat van hen die Zijnen naam op zich wenschen te nemen verlangd wordt, dat het onmogelijk is om in het opvatten van de vereischte gedragslijn mis te tasten. Bij iedere gelegenheid verder waar de Heer door middel van Zijne bekende gelijkenissen allerlei groote waarheden verduidelijkte, liet Hij het altoos ten klaarste uitkomen, dat aansporing tot welbegrepen bekeering immer de hoofdinhoud van Zijne leeringen was.

De Apostelen van ouds drukten ook daarin het voetspoor van hunnen Goddelijken Voorganger, en behoudens dat zij onder den invloed van den Heiligen Geest begonnen met zelve Christus levenslessen in praktijk te brengen, gingen zij eveneens voort om den menschen het woord van bekeering toe te roepen. Het woord van Petrus — als de eerste Evangelieprediker — toen hij de vergaderde Joden op het Pinksterfeest vermaande, en hen indachtig maakte aan 't geen zij den Verlosser der menschheid hadden aangedaan, hen tot bekeering roepende, is zelfs in den loop der tijden een gevleugeld woord geworden. (Hand. 2 : 38), wat ook door de Heiligen der Laatste Dagen voor de verduidelijking van hunne leerstellingen menigmaal wordt gebruikt.

Paulus, een der grootste ijveraars, om den naam van Christus den menschen te verkondigen, en om de bedoelingen van Zijne komst te verduidelijken, besluit zijne rede, gehouden op den Areopagus te Athene, — nog heden ten dage vermaard om zijne welsprekende eigenschappen — met den volgenden zin: „God dan, de tijden der onwetenschap overgezien hebbende, verkondigd nu allen menschen alom, dat zij zich bekeeren.” — De droefheid naar God, schrijft Paulus in lateren tijd aan de Corintiërs, „werkt eene onberouwelijke bekeering tot zaligheid.”

Petrus, zijnen algemeenen zendbrief — gericht aan alle toenmalig reeds opgerichte gemeenten, alsmede aan de verspreide heiligen — schrijvende, drukt het nog sterker uit, en zegt dat het Gods wil is, dat allen tot bekeering zullen komen, en Hij niet wil, dat er eenigen verloren zullen gaan (2 Petr. 3:9). En Paulus eindelijk, in zijnen brief aan de Efeziërs, Christus woorden als richtsnoer hebbende, omschrijft in alle details de bekeering, en levert in het 4de hoofdstuk van vers 22-32 een prachtig geheel, waarin alle misverstand volkomen is uitgesloten.

Het doel en de strekking er van verklarende, vangt hij het 5de hoofdstuk aan met hoewel heel andere woorden, toch den zin van Christus gezegde in het laatste vers van het 5de hoofd-

stuk van Mattheüs herhalende, door te zeggen: „Zijt dan navolgers Gods als geliefde kinderen; en wandelt in de liefde, gelijkterwijs ook Christus ons liefgehad heeft.”

Nu hebben wel velen van onze tegenstanders getracht om te bewijzen, dat wij in onze beweringen, — als zoude God aan alle menschen het vermogen hebben geschonken om zich te bekeeren, en het thans alleen afhankelijk is van den vrijen wil van iedere persoonlijkheid om zijne voeten op dien weg te zetten, — dwaalden, maar als wij zonder beïnvloed te zijn door wat in de laatst verloopen eeuwen door sommige secten als dogma is geleerd geworden, enkel met nuchter en onbevangen gemoed de uitspraken des Bijbels willen betrachten, dan zullen wij kunnen opmerken, dat dit zoowel door Christus en Zijne Apostelen van ouds, als door hen die zich thans Zijne Apostelen noemen, geleerd is geworden. Ja zelfs we kunnen nog verder gaan, en de bladen der geschiedenis van het Oude Testament opslaande, opmerken dat eene dergelijke zienswijze de prediking is geweest van Mozes Jozua, Jeremia, Jesaja en alle de Godsmannen van ouds.

Ook de oude Nephieten op het Westelijk vasteland was deze eisch tot bekeering in den zelfden vorm gegeven geworden. Ja zelfs we kunnen zeggen dat het juist daarom was, omdat n.l. Lehi een godvreezend man was, en de wegen des Heeren zocht te bewaren, dat hij uitgeleid werd van het land van Jeruzalem om naar een land te trekken, waar hij in staat zou kunnen zijn om met zijn nageslacht zich in den weg der volmaking te kunnen bekwamen. En evenals dit het geval was met al de groote Godsmannen welke voor en na Lehi leefden op het Oostelijke vasteland, zoo ook predikten de profeten en Godvruchtige koningen uit de lendenen van Lehi ontsproten, den weg der bekeering op den bodem van het Westelijke land.

Ten tijde van Lehi verhief zich reeds de stem van zijnen zoon Nephi, en ook Jacob, — de zoon in de wildernis gewonnen — waarschuwde zijne broeders voor de goddeloosheid welke zich onder hun midden ging ontwikkelen, en spoorde hen aan om zich te bekeeren.

Zoo eveneens deden in latere tijden de vrome koningen Benjamin, Mosiah en anderen, alsmede profeten als Abinadi, Alma, en iedereen welke Gods geboden ook onder dit groote geslacht trachte te verklaren.

En zoo als ons de geschiedenis leert van oude tijden, zoo is ook nu in deze dagen de Goddelijke vraag om bekeering ons vertolkt geworden.

We lezen te dien opzichte Gods roepstem in Leer en Verb. op onderscheidene plaatsen, en telkens komt de vermaning in

zoodanige woorden, dat de Heer blijken geeft uit te gaan van de overtuiging, dat Zijne kinderen enkel hunne gewilligheid hebben te betoonen om aan die roepstem gehoor te geven, dewijl Hij hen allen het vermogen hiertoe heeft geschonken. Zeker, we zijn 's Heeren hulp om in Zijne paden te wandelen ten allen tijde van noode, maar daaromtrent geldt nog hetzelfde wat de Zaligmaker voor negentien honderd jaren reeds aan het Jodendom van ouds voorhield, n.l. dat Hij den geheelen dag Zijne handen over Zijne kinderen houdt uitgestrekt, om hen te helpen en te schragen, enkel maar behoevende, dat zij op hunne beurt gewillig zijn die hulp in den strijd des levens te aanvaarden. Een onzer liederen zegt het zoo duidelijk als maar mogelijk is, n.l. :

Gelooven staat een ieder vrij; —

God roept tot allen: „Komt tot mij!”

Zijn wij gehoorzaam aan dat woord,

Dan helpt Hij ons ook verder voort. —

Wij als Heiligen der Laatste Dagen nu zijn een bijzonder gelukkig volk. Ons toch is het voorrecht geschonken om de geboden des Heeren - waarlangs wij ons volgens de lijn van bekeering tot de hoogst bereikbare deugden kunnen ontwikkelen - in ons bezit te hebben. Geen volk ter wereld is zooveel toevertrouwd geworden als Gods kinderen in dezen tijd. Maar met dit bijzondere voorrecht rust er ook eene bijzondere verplichting op hen die het Evangelie hebben aangenomen. De verplichting namelijk om dienovereenkomstig nu onzen levensweg in te richten en aan den eisch van bekeering naar Gods levensregels, - in vollen omvang aan de Profeten van thans gegeven - te leven.

Daar zijn vele dingen ons verduidelijkt waarvan de wereld niet weet. Daar is de wet der tienden, het werk voor de dooden, het vasten en het vastoffer, en vele andere dingen meer, welke wij tot ons eigen voordeel zouden moeten onderhouden, en boven en vooral zijn daar die Goddelijke leefregels welke ten doel hebben om ons innerlijk karakter te beschaven, opdat het in overeenstemming komt met den wil des Heeren, om n.l. God lief te hebben boven alles, en onzen naaste als ons zelve. Laat daarom iedere Heilige der Laatste Dagen streven om te trachten langs den weg van dagelijksche bekeering zich op te werken om in dit leven eene schrede verder te komen tot dagene waarvan wij ook in dit artikel hebben gesproken, om n.l. op den weg der heiligmaking, Gode een weinig meer nabij te komen.

Is het werk zwaar en moeilijk, dan vatte men het op als een strijd, en men zal genieten van de overwinning, als het eindelijk gelukt.

BELANGRIJKHEID VAN HET PRIESTERSCHAP.

Het Priesterschap wat wij bezitten, is van de allergrootste waarde, omreden het de bevoegdheid en de macht des Hemels is. Het is de volmacht des Heeren welke tot het menschdom op aarde is hersteld in de laatste dagen, door de bemiddeling van een Engel Godes, welke nederkwam met autoriteit, om deze macht en dit Priesterschap op de menschen te leggen.

Ik beweer, dat het Priesterschap, hetwelk de vertegenwoordiging is van onzen Hemelschen Vader, de sleutelen houdt van de bediening van engelen. Wat is een sleutel? Het is het recht, of beter het voorrecht — hetwelk komt met, en behoort tot het priesterschap, — om gemeenschap met God te hebben. Is dat niet een sleutel? Zonder eenigen twijfel. Wij mogen de zegeningen hiervan niet ten volle genieten, maar de sleutel niettegenstaande is en blijft het Priesterschap.

Het hieraan verbonden recht is, de zegening van gemeenschap te mogen onderhouden met de Hemelen, alsmede het voorrecht en bevoegdheid om de instellingen van het Evangelie te mogen bedienen; datzelfde Evangelie van bekeering te mogen prediken, en te doopen door onderdompeling tot vergeving der zonden. Dat is de sleutel. Gij, welke het Priesterschap houdt, bezit die sleutel van autoriteit, het recht, de macht en het voorrecht n.l. om het Evangelie van Jezus Christus te prediken, hetwelk is het Evangelie van bekeering en doop door onderdompeling tot vergeving der zonden, — een zéér, zéér voornaam ding, dat verzeker ik u. Er is niet één bedienaar van eenige kerk op aarde heden ten dage, zoover ons bekend, uitgezonderd in de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, welke de sleutel bezit der bevoegdheid om het voorrecht te genieten van bediening van engelen. Niet één van hen bezit dat Priesterschap. Wij echter verordineeren knapen — sommigen hunner als 't ware ter nauwer nood de kinderschoenen ontwassen — tot dat priesterschap, hetwelk de boven omschreven sleutelen houdt van de bediening van Engelen en het Evangelie van bekeering en doop door onderdompeling tot vergeving der zonden. Ik zeg nogmaals, daar is niet één bedienaar anders uit in de wereld, waar dan ook, welke de sleutel van dit Priesterschap bezit, of van deze macht of dit recht. Waarom niet? Omdat zij dit Evangelie niet hebben ontvangen, en eveneens niet dit Priesterschap door 't opleggen der handen van hen welke hiervoor autoriteit bezitten.

President JOSEPH F. SMITH.

COURANTEN-UITKNIPSELS.

Op het hoofdkantoor alhier wordt zooveel mogelijk, in speciaal daarvoor aangelegde boeken, bijgehouden wat in den loop der tijd zooal in de onderscheidene couranten en tijdschriften hier te lande omtrent onzen Godsdienst wordt geschreven.

Met het oog daarop nu, komen we met een vriendelijk verzoek tot onze lezers, en wel of iedereen mede wil helpen om deze verzameling zooveel mogelijk compleet te houden. Men kan dat doen, door iedere courant welke in handen wordt genomen nauwkeurig na te zien, en zoo er iets omtrent het Mormonisme in is geschreven, 't zij vóór of tegen, dit uit te knippen, en dan eventjes er met pen of potlood op te schrijven, welke courant het is geweest waaruit het werd geknipt, alsmede den datum. Steekt dit uitknipsel dan in eene enveloppe, schrijft het adres van het Hoofdkantoor te Rotterdam er op, en plak er een postzegel van 1 cent op, werpt het daarna in een brievenbus, en u hebt het hoofdkantoor een grooten dienst bewezen.

Men lette er vooral op, dat de enveloppen *niet mag worden dichtgeplakt*, en ook dat het woord „Drukwerk” er even op wordt gezet. 't Behoeft van zelf niet te worden gezegd, dat op het uitknipsel zelve niets anders mag worden geschreven, dan enkel den naam van de courant en den datum. Tevens mogen vanwege de geringe portkosten er ook geene brieven of andere mededeelingen in worden gedaan; — enkel het uitknipsel in de enveloppe.

Wij hopen, dat onze lezers in Holland deze vriendelijkheid ons willen betoonen, waarvoor wij hen bij voorbaat reeds gaarne dank zeggen.

HERHAALDE CONFERENTIE-AANKONDIGING.

Wij maken nogmaals evenals in het vorige nummer bekend, dat de openbare vergaderingen der Algemeene Jaarlijksche Conferentie in deze Zending, zullen worden gehouden te Rotterdam op Zondag 23 Juli a.s., des morgens 10 uur in 't Verkooplokaal, Goudschesingel 33, 's middags 2 uur in „Excelsior” St. Janstraat, en 's avonds 7 uur wederom in 't verkooplokaal als boven omschreven.

Al de zendelingen worden verzocht aldaar tegenwoordig te zijn, terwijl eveneens alle leden, vrienden en verdere belangstellenden vriendelijk worden uitgenoodigd.

Op Maandag 24 en Dinsdag 25 Juli daaraanvolgende, zullen in de zaal St. Janstraat priestervergaderingen voor de zendelingen worden georganiseerd.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen

Redactie:

B. G. THATCHER.

Assistent:

B. TIEMERSMA

UITVERKIEZING.

Eene der grootste strijdpunten voor de zendelingen van de Heiligen der Laatste Dagen, beweegt zich om het zoogenaamde leerstuk der uitverkiezing. Als zij uitgaan met traktaten en boeken, om te trachten over het Evangelie gesprekken aan te knopen en zoo mogelijk onderzoekers te vinden, is het duizend tegen een, of zij treffen minstens een of twee aan, welke dit vraagstuk te berde brengen. Omtrent geen enkel onderwerp van het Evangelie, — de doop misschien uitgezonderd, — wordt zoo veel gesproken als over uitverkiezing. Teksten als te vinden zijn in: Matth. 20:16, 22:14, Luc 18:7, Hand. 9:15, Rom. 8:33, 9:11 en 13, 11:12, 1 Petr. 1:2, enz. enz. worden allen menigmaal aangehaald om ons te doen zien, dat er wel degelijk eene uitverkiezing is, en wanneer wij beweren, dat dit niet waar is, althans niet in dien zin waarin men het tracht voor te stellen, maar dat daarentegen de zaligheid vrij is voor iedereen, dan wordt ons menigmaal verweten, dat de Heiligen der Laatste Dagen ook ten opzichte hiervan, als in zoo menig ander leerstuk, den bodem van de H. Schrift geheel en al missen.

Wij van onze zijde echter weten heel zeker dat onze zienswijze niet in tegenstrijd is met de uitspraken des Bijbels, maar daarentegen geheel er mede in overeenstemming.

Laat ons echter eens zien, of wij dit ook kunnen bewijzen.

Sprekende over de uitverkiezing hebben wij altoos zeer voorzichtig te zijn in onze beweringen. Nimmer zouden wij ontkennen, dat er werkelijk sprake is van uiverkiezing in den Bijbel. Op onderscheidene plaatsen, zooals boven aangehaalde schriftuurplaatsen toonen, wordt door verschillende dienstknechten des Heeren van vroegere tijden gesproken over deze zaak.

De Apostel Paulus spreekt in het 9e hoofdstuk van Romeinen, het 13e vers, over de bekende geschiedenis van Jakob en Ezau, en vlecht in zijne rede, aldaar neergeschreven, een woord in, gebruikt door den Profeet Maleachi, om te doen zien, dat alvorens de kinderen nog geboren waren, de Heer reeds Jacob had liefgehad, en Ezau gehaat. En als wij het oorspronkelijke tekstwoord nazien, geschreven in Maleachi 1:2 en 3, dan lezen we daar als

volgt: „Ik heb u liefgehad zegt de Heere; maar gij zegt: Waarin hebt Gij ons liefgehad? Was niet Ezau Jakobs broeder? spreekt de Heere, nochtans heb Ik Jakob liefgehad, en Ezau heb Ik gehaat, Ik heb zijne bergen gesteld tot eene verwoesting, en zijne erve voor de draken der woestijn”.

Paulus in het 11de hoofdstuk in denzelfden brief aan de Romeinen, brengt de geschiedenis van Elia in herinnering, toen hij veertig dagen en nachten in de spelonk had doorgebracht, en de stem des Heeren hem vroeg om zijn gedrag te verklaren, alwaar zijn antwoord was: „Ik heb zeer geijverd voor den Heere, den God der heirscharen, want de kinderen Israëls hebben uw verbond verlaten, uwe altaren afgebroken en uwe profeten met het zwaard gedood; en ik alleen ben overgebleven, en zij zoeken mijne ziel, om die weg te nemen”. — 's Heeren antwoord daarop — zoo zegt Paulus, was echter: „Ik heb Mijzelven nog zeven duizend mannen overgelaten, die de knie voor het beeld van Baäl niet gebogen hebben”. En, — zoo vervolgt Paulus verder: „Alzoo is er dan ook in dezen tegenwoordigen tijd een overblijfsel geworden, naar de *verkiezing* der genade” (Rom. 11:5). Zie, zoo zeggen onze bestrijders — hoe duidelijk het is, dat er werkelijk sprake is van uitverkiezing. En heeft ook niet God alle recht om uit te verkiezen? Spreekt wederom niet de zelfde Apostel Paulus in het 9de hoofdstuk, het 21ste vers van den pottebakker die het recht heeft over het leem, om van denzelfden klomp te maken, het eene vat ter eere en het andere ter oneere? Is hier niet duidelijk, dat de Heere naar zijn vrijmachtig welbehagen met Zijne kinderen doet wat Hij wil?

Zeker, — wij wenschen in geen enkel opzicht de uitspraken van de H. Schrift hierin te weerleggen, maar alleen met nadruk er op wijzen, dat wanneer hieruit de gevolgtrekking wordt gemaakt, dat de Heere speciale persoonlijkheden tot de zaligheid heeft uitverkoren, dat deze gevolgtrekking dan geheel foutief is.

Wanneer in algemeenen zin in den Bijbel van uitverkiezing sprake is, wordt er meestal het volk van Israel in zijn geheel als een volk daarmede bedoeld, en de nadruk er op gelegd, dat het een uitverkoren volk was. Dit is dan ook volkomen waar. Uit het midden van alle andere volkeren had de Heere de pioniers van het toekomstige Israël gekozen, hen geheiligd, en hen bijzondere voorschriften gegeven om naar te leven, opdat zij een geheiligd volk mochten zijn, en de werktuigen om Zijne wijze en reine doeleinden te volbrengen. Bovendien waren onder het Oude en Nieuwe Testament beide, sommige persoonlijkheden uitverkoren om eene bijzondere zending te vervullen. Zoo was Abraham uitverkoren om den hoeksteen te leggen van het groote

volk waarmede de Heere Zijne verbonden wilde oprichten. Mozes om dat zelfde volk te verlossen. David en Salomo om voorbeelden van koninklijke rechtvaardigheid te zijn, en ieder der profeten had zijne bijzondere zending verkregen, om het volk te helpen schragen in 't volbrengen der geboden. In dien zin waren alle deze mannen uitverkoren.

In denzelfden geest waren ook onder het Nieuwe Testament verschillende personen uitverkoren om eene bijzondere taak te verrichten. De eerste Apostelen n.l. waren aangewezen om de leer van Christus te verbreiden, en Paulus in 't bijzonder om dit onder de heidenen te doen; — en ofschoon in oneindig lageren rang waren ze allen aangesteld om mede te helpen Zijn Godsrijk op aarde te stichten. Wordt zóó de uitverkiezing bedoeld, dan kunnen wij dat ten volle beamen, maar wanneer zooals menigmaal gebeurd, de bewering wordt gemaakt, dat God zonder rekening te houden met het persoonlijke gevoelen van Zijne schepselen, naar Zijn vrijmachtig welbehagen sommigen heeft uitverkoren, en anderen in de verdoemenis die, — zooals verondersteld door Adam over het gansche menschedom is gebracht, heeft laten liggen, — dan zeggen wij met de volste overtuiging, dat deze leer niet in den Bijbel is te vinden.

De gevallen zooals van Jakob en Ezau en eveneens in het eerste hoofdsuk van Jeremia, alwaar gezegd wordt door den Heer, dat alvorens Hij — de Heer — hem in den moederschoot formeerde, en eer dat hij uit de baarmoeder voortkwam, de Heer hem reeds had geheiligd, en den volken tot een profeet had gesteld, — vallen niet onder de termen der gevallen zooals boven verklaard, maar wel verre van te denken, dat de Heer met hen de grootste willekeur zou hebben gepleegd, ja hun zelfs verkoren zou hebben alvorens zij bestonden, en derhalve onmogelijk gekend konden zijn, — vindt veeleer hunne oplossing in de schoone en verlichtende leer van het voorbestaan. Te weten dat ook deze persoonlijkeden even als alle andere wezens op aarde, een levensbestaan was geschonken, alvorens zij hier kwamen wonen, — alwaar zij 's Vaders goedkeuring zich in meerdere of mindere mate waardig konden maken, — verruimt onzen blik en doet ons de anders menigmaal diepe raadsele van 's Heeren werk oneindig meer volkomen verstaan. De Heer doet nimmer iets of Hij heeft er Zijne redenen voor, en wanneer wij zouden zeggen, dat Hij alles om Zijns zel's wil geschapen zoude hebben, en Hij met onbepaalde volmacht reeds van vóór de grondlegging der wereld, een veroordeelend vonnis zou hebben uitgesproken over de millioenen maal millioenen van wezens welke in de toekomst nog moesten geboren worden, wij zouden dan den Hemelsch-

reinen Vader van allen, wier bestaan enkel ware liefde is, verlagen tot de zelfzuchtigste egoïst, ooit geleefd.

Mag de gebrekkige voorstelling van sommige toonaangevende secten zoo zijn, niet alzoo is de leer van het Mormonisme. Door de Goddelijke openbaring waarop evenals altoos in 't verleden, ook thans de kerk van God berust, is deze zaak ten zeerste verduidelijkt, en 's Heeren kinderen bekend gemaakt, dat evenals wij straks een loon verwachten naar onze daden alhier in het vleesch gedaan, evenzoo hebben we ook hier onze levensomstandigheden verkregen overeenkomstig onze waarde in 't verleden.

Dit in oogenschouw nemende, is ons de leer van uitverkiezing in verband met het voorbestaan zeer duidelijk en rechtvaardig; — en wel verre van om te berusten in de gedachte, dat wanneer wij toch niet uitverkoren zijn, alles ook niets zal geven, hoe goed wij ook trachten te leven, zal ons dit temeer beijveren om 's Vaders wil te volbrengen, gedachtig er aan, dat wij zelve in staat zijn om onzen levensstandaard in de toekomst over het graf te bepalen, en evenals naar hunne werken in het voorbestaan, de gunsten des Heeren ten deel vielen op onderscheidene wijzen aan Jakob en Ezau van ouds, evenzoo zullen ook wij uitverkoren worden in de toekomst, overeenkomstig wij ons hier waardig maakten.

Tot slot nog een enkel woord over de door Paulus in Rom. 9 : 21 gebruikte gelijkenis van den pottebakker en de ter eere en ter oneere toebereide vaten. Slaan wij daaromtrent nu ook eens op II Tim. 2 : 20 en 21, alwaar wij lezen als volgt: „Doch in een groot huis zijn niet alleen gouden en zilveren vaten, maar ook houten en aardn vaten; en sommige ter eere en sommige ter oneere. *Indien dan iemand zichzelf van deze reinigt, die zal een vat zijn ter eere, geheiligd en bekwaam tot het gebruik des Heeren, tot alle goed werk toebereid*”. Hier vinden we dus, dat om bij den Heer uitverkoren te zijn, vereischt wordt, dat ieder zich zelve reinigt, en in plaats van dat reeds vooraf door den Heer het gebruik is vastgesteld, pas de geschiktheid zal worden bepaald, wanneer gebleken is, of de betrokken persoon gewillig is om zich zelve te reinigen. Hier wordt dus in werkelijken zin de verkiezing niet onvoorwaardelijk vastgesteld door den Heer, maar feitelijk is het de mensch zelve, welke zijne uitverkiezing in handen heeft. Ook Jezus had alle de kinderen Israëls uitverkoren, maar nadat Hij alle mogelijke pogingen om hen tot bekeering te roepen had in 't werk gesteld, en het Hem bleek, dat het bij de groote meerderheid niet baatte, zeide Hij tot de inwoners van Jeruzalem: „Jeruzalem, Jeruzalem, gij die de profeten doot en steenigt, die tot u gezonden zijn, hoe menigmaal heb Ik uwe kinderen willen bijeenvergaderen, gelijkerwijs eene hen hare

kiekens onder de vleugelen vergadert; en gijlieden hebt niet gewild!" Zij *wilden* niet uitverkoren zijn. En juist als toen is het ook nu nog. Nog kan ieder zijne uitverkiezing bepalen, en nog altijd is datgene waar, wat Paulus aan Timotheus schreef, dat het n.l. de wil van God en Christus is, dat *alle* menschen zalig worden, en in overdrachtelijken zin derhalve alle menschen ook zijn uitverkoren.

DE VAL.

Het eerste tooneel, waarmede het groote levensdrama werd geopend, werd ingezet in eene schoone gaarde, vervuld met geurige en welriekende bloemen, alsmede een weelderigen plantengroei, benevens allerlei soorten boomen, waarvan de vrucht aangenaam was voor het gehemelte en het gezicht; — een genot voor het oog om te aanschouwen. Myriaden van vogels in schitterende kleedij fladderden in de takken en heesters, hunne melodieuze muziek overgebracht wordende in de frissche zomerlucht. Ontelbare dieren van allerlei soort en figuur, graasden op hun gemak op de met gras overdekte heuvelen, of stonden lui onder de schaduw gevende boomen.

Zóó ongeveer was het bekoorlijke en verrukkelijke tehuis van onze eerste ouders. Hoe vreemd en toch hoe schoon! Wat reden toch bewoog hen, deze liefelijke plaats te verlaten voor de buitenstaande sombere wereld? Was het eene fout van hunne zijde, en zetten zij de plannen van den Alwijzen Schepper op zijde, door Zijn Goddelijk bevelschrift te breken, en van de verboden vrucht te nemen? Menigeen zoude ons dit doen willen gelooven.

Het is waar, dat God den Satan somwijlen gebruikt om Zijne rechtvaardige doeleinden te helpen bewerkstelligen, maar te zeggen, dat Hij — de Heere — Satan zoude toestaan om hem te overtreffen en Zijne plannen te niet te doen, is Hem beschuldigen van veranderlijkheid en dwaasheid, hetwelk God verhoede. Het werkelijke feit, dat Hij twee geboden gaf, in directe tegenstelling tot elkander, is bewijs genoeg in zichzelf dat van het oorspronkelijke plan niet was afgeweken.

„Vermenigvuldigt u en vervult de aarde en onderwerpt haar”, was het eerste en grootste gebod, en het tweede was: „van allen boom dezès hofs zult gij vrijelijk eten, maar van den boom der kennis des goeds en des kwaads, daarvan zult gij niet eten”. Beiden onsterfelijk zijnde, hoe konden ze nu het eerste gebod houden? Hoe zijn ze van onsterfelijk, sterfelijk geworden? „De straf der zonde is de dood”, zoo zegt de Apostel Paulus. Neem de uitlegging van „dood” in den meest uitgebreiden zin, dan is

dood de verwisseling van één staat van bestaan met een andere. Iedereen welke geboren is in de wereld, ondergaat eenen *geestelijken* dood, en iedereen welke de sfeer van deze wereld verlaat, moet eenen *vleeschelijken* dood ondergaan. Op 't zelfde oogenblik dat Adam en Eva van de verboden vrucht namen, werden ze sterfelijk, en werden afgesneden van de tegenwoordigheid Gods, of met andere woorden: zij ondergingen den geestelijken dood. Eva verleid zijnde, nam van de vrucht en werd sterfelijk. Adam was toen nog steeds onsterfelijk. Hij wist dat het onmogelijk zoude zijn, — werelden zonder einde — het eerste en grootste gebod, in den toestand waarin hij zich toen bevond, te houden. Eveneens wist hij, dat door het nemen van de verboden vrucht, hij het andere gebod zoude breken. Hij nam daarom van de verboden vrucht, ten volste bekend zijnde met het resultaat; — en door zoo te handelen, verkoos hij dat gebod wat de grootste weldaad tot het menschdom zoude brengen. Dat Adam zijne keuze wijselijk bepaalde, en geene fout maakte, wordt klaarlijk bewezen door de woorden van Petrus: „Adam is niet verleid geworden, maar de vrouw, verleid zijnde, is in overtreding geweest”.

Een ander bewijs, dat Adam geene misslag beging, is het feit dat het plan der verzoening alreeds gemaakt was. In Openb. 13 : 8, en I Petr. 1 : 19 en 20, wordt van Christus gesproken als het Lam wat reeds was geslacht van voor de grondlegging der wereld. Het is opvallend, dat de verzoening ons een juiste openbaring geeft in betrekking tot de val, en dat dezelve was vastgesteld door God in Zijne oneindige voorzienigheid. Na de val was de boom des levens een verboden vrucht en was dáárvan genomen geworden, 's Heeren plan zoude dan zijn vernietigd. Om dat echter te voorkomen, verbood Hij Adam niet nogmaals om van die vrucht te nemen, maar Hij plaatste Cherubim met een vlamvend zwaard om het onmogelijk te maken. Wetende dat de Heer in staat is, om den toestand der wereld van het begin tot het einde, juist zoo klaarlijk te kennen als wij een en ander uit het verleden kunnen waarnemen, blijft er slechts weinig twijfel over, dat Hij hetzelfde zou hebben gedaan met den boom der kennis des goeds en des kwaads, wanneer Hij niet had verwacht dat Adam er van zoude nemen.

De toestanden, welke ontstonden als een gevolg van de val, waren vele en verschillend. Dood, tijdelijk en geestelijk, kennis van goed en kwaad, werk en vijandschap, waren allen het resultaat van de overtreding. Dat deze dingen ten voordeele strekten van het menschdom in plaats van ten vloek, is klaarlijk voor den voorzichtigen beschouwer. Om Adams eigen woorden te

gebruiken: „Gezegend zij den naam van God, want vanwege mijne overtreding zijn mijne oogen geopend, en in dit leven zal ik vreugde hebben, en wederom zal ik in het vleesch God zien”. Nephi is eveneens hierin zeer duidelijk: „Nu, ziet, indien Adam niet had overtreden, hij zoude niet gevallen zijn; maar hij zoude vertoefd hebben in den hof van Eden. En alle dingen, die geschapen waren, moesten in denzelfden staat gebleven zijn waarin zij verkeerden nadat zij geschapen waren; en zij moesten voor eeuwig gebleven zijn en geen einde gehad hebben. En zij zouden geene kinderen gehad hebben, waardoor zij in eenen onschuldigen staat zouden gebleven zijn; hebbende geene vreugde, want zij kenden geene ellende; doende geen goed, want zij kenden geene zonde. Adam viel, opdat de menschen mochten zijn; en de menschen zijn opdat zij vreugde mogen hebben.”

Duidelijk is het te zien, dat deze toestanden noodzakelijk zijn op den ladder van eeuwige vooruitgang, en zonder dat, kon de mensch nimmer tot Goddelijke verhevenheid geraken. Dit is eene wereld van contrasten, en ieder ding heeft zijn tegenovergestelde; goed en kwaad, haat en liefde, bitter en zoet, recht en verkeerd; — en de reden waarom wij hier gekomen zijn is, om met deze tegenstellingen in aanraking te komen, en het nut te ondervinden van te strijden met tegenspoed, alsmede om pijn en lijden te verduren, opdat wij voorbereid mogen worden om te kunnen verkeerden in tegenwoordigheid van onzen Maker, en beter de vreugde mogen beseffen van het voorrecht des eeuwigen levens. Droefenis zij onze onderwijzer, om ons in goede richting te leiden. Misfortuin diene ons als een overgangstrap van duisternis tot licht.

De Heiligen der Laatste Dagen worden door de sectarische wereld in een bespottelijk daglicht gesteld, omdat ze deze stelling vasthouden en verkondigen. Dit is echter niets verrassend, in oogenschouw nemende hun geloof en leeringen in betrekking tot de val, — dat n.l. Adam en Eva eene groote fout begingen, en in de plannen des Heeren eene verandering brachten, en eene groote ramp deden komen over het menschelijk geslacht, alsmede dat de overtreders strengelijk werden gestraft.

Wij gelooven dat Adam en Eva nobele zendingen volbrachten, welke eeuwige voordeelen bracht tot het nageslacht, en dat zij eene hooge belooning zullen ontvangen voor hunne getrouwheid.

Laat ons voorzichtig zijn, voor wij harde dingen zeggen of denken: wij kennen de geschiedenis niet van iemands leven, noch den strijd die er in menig hart gestreden wordt.

Orde, netheid en nauwkeurigheid, ziedaar drie kleine deugden in het dagelijksche leven, evenveel, zoo niet meer waard dan groote.

EEN BOEK OVER DE MORMONEN.

We lazen in de Zwolsche Courant het volgende berichtje:

„Wij vernemen dat er met enkele weken bij den uitgever J. H. Kok te Kampen weder een belangrijke uitgave het licht zal zien. Een uitgave welke zeer „*up to date*” is en ongetwijfeld in breeden kring de aandacht zal trekken. Het is een boek over *het Mormonisme*, geschreven door Rev. I. v. Dellen te Denver, Colorado. Ds. v. Dellen heeft tweemaal vertoefd onder de Mormonen in Utah, en is van zeer nabij met de hoofden der „heiligen” in aanraking geweest; — heeft onder hen gesproken en met hen gedebatteerd en is, als weinigen, in de gelegenheid geweest het Mormonisme in zijne ware gedaante te leeren kennen, en in zijn geheel te bestudeeren.

Het Mormonisme wordt beknopt maar volledig geteekend, en het boek is niet alleen rijk gedocumenteerd, maar wordt ook ver sierd met een twintigtal meest zeldzame portretten en teekeningen.

Een boek als dit, waarin men de kerk der „Heiligen” zoo volledig mogelijk kan leeren kennen, verscheen er tot dusver over het Mormonisme nog niet.

Prof. Dr. H. Bouman, die in Amerika met Rev. v. Dellen kennis maakte, zal het boek van een inleidend woord voorzien”.

Als Rev. v. Dellen en Dr. Bouman nu maar de juiste waarheid spreken, en niet door eenen bril van godsdiensthaat hebben gezien, dan zal zonder eenigen twijfel een boek als dit, wanneer het onpartijdig is geschreven, val. veel nut kunnen zijn.

OVERLEDEN.

LUDEMA. — Op 9 Juni 1911 is te Groningen overleden, Wiebe Ludema, zoontje van Eetse Ludema en Anna Schuur; 't Kind was geboren op 30 Aug. 1910 te Groningen, en ingezegend den 2en April 1911 door Ouderling G. Meenderink.

INHOUD.

Bekeering	Biz. 213	Uitverkiezing	Biz. 221
Belangrijkheid van het Priesterschap „	219	De Val	„ 225
Couranten-Uitknipsels	„ 220	Een boek over de Mormonen	„ 228
Herhaalde Conferentie-Aankon- diging	„ 220	Overleden	„ 228

Uitgegeven door de NED.-BELG. ZENDING, Crooswijkschesingel 7 B, Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland en België.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, België fr. 4.50. Buitenland f 2.50, Amerika \$ 1.00. — Per exemplaar 10 cent.